

MICALET TEATRE

I, de sobte... plif!

Eduardo Zamanillo

Dibuixos: Pep Sellés

(PAPIPO i PAPUPÉ dormen. A través dels seus roncs, plens de tendres matisos, podríem intuir el caràcter dels seus somnis. Pareixen tranquils, encara que, ocasionalment, alguna cosa els agita. Un escarafall incontrolat de PAPUPÉ desperta PAPIPO.)

PAPIPO. Eh? Mmm... Qui pertorba el meu son? Qui els meus malsons destorba?

(Es desempereseix. S'adona que té el públic davant.)

Aaaaah! Desperta, Papupé!

PAPUPÉ. Papipo, per a què?

PAPIPO. Com que per a què? Desperta't, alçat, és urgent!

PAPUPÉ. No vull.

PAPIPO. Sí que vols!

PAPUPÉ. No vull.

PAPIPO. Sí que vols! Que no veus com et mira ja la gent?

PAPUPÉ. Que em miren a mi?! Auxili, per favor! Quin esglai, quina por!

PAPIPO. Quieta, tranquil·la, que no passa res.

PAPUPÉ. No passa res?

PAPIPO. Res.

PAPUPÉ. Aleshores, a dormir. *(Ronca instantàniament.)*

PAPIPO. Desperta, Papupé.

PAPUPÉ. No vull.

PAPIPO. Està bé: jo el presentaré.

PAPUPÉ. A qui?

PAPIPO. A qui? A ell.

PAPUPÉ. I qui és ell?

PAPIPO. Miquel!

(Acompanyat de la música que ix de la caixeta que porta a les mans, l'elegant clown MIQUEL ocupa el centre d'un cercle de llum.)

PAPUPÉ. Esbalaïda em té, i una mica encuriosida: què és el que ha de fer?

PAPIPO. Espera a veure si se m'acut alguna cosa. *(Passeja pensatiu, mentre MIQUEL i PAPUPÉ donen mostres d'impaciència.)* Ja està, ja està, ja ho tinc! Senyores i senyors, dames i cavallers...

PAPUPÉ. Xiquetes i xiquets...

PAPIPO. Això. Hi havia una vegada, dues vegades o tres, un bon professor anomenat Miquel. Els seus alumnes sabien...

PAPUPÉ. Que bé, que bé, que bé!

PAPIPO. Sabien molt poquet. Estaven tot el dia...

PAPUPÉ. Jugant i jugantet.

PAPIPO. Fins que els proposà crear algun invent.

PAPUPÉ. Que il·lús era el paísà.

PAPIPO. Però ara està content: els seus alumnes inventaren un conte.

MIQUEL. *(Que té un quadern roig entre les mans.)* Vegem què és el que han escrit aquest parell de pocavergonyes. *(Estossegua i comença a llegir.)*

Aquesta història va començar un dia en què els simpàtics Papipo i Papupé dormien. A través dels seus roncs, plens de tendres matisos, es podia intuir el caràcter dels seus somnis. Pareixien tranquils, encara que, ocasionalment, alguna cosa els agitava. Un escarafall incontrolat va despertar Papipo: Qui pertorba el meu son? Qui els meus malsons destorba?

(A poc a poc, la llum que il·lumina MIQUEL s'ha anat esvaint. PAPIPO i PAPUPÉ han seguit amb interès el relat.)

PAPIPO. Però si jo no ronque!

PAPUPÉ. A vegades: quan t'adorms com un tronc.

PAPIPO. Quina manera d'insultar, mira que tens cara.

MIQUEL. Només llig el que Hula ha escrit.

(Acompanyada d'una música, la pallerassa HULA ocupa el centre d'un cercle de llum.)

PAPIPO. Hula?

PAPIPO. Sí, aquesta és Hula, que té el costum de portar sempre plenes les butxaques.

PAPUPÉ. Vols dir plenes de taques?

PAPIPO. Vull dir cuques de llum, una banana...

PAPUPÉ. I cromos, i escarabats, i una pilota...

PAPIPO. Fa un any, un mes i una setmana, recorde haver-li vist una granota.

PAPUPÉ. Doncs ara veuràs una llapissera.

(HULA trau d'una butxaca una aixeta vella.)

PAPIPO. Llapis? Té forma d'aixeta.

PAPUPÉ. Espera, tin paciència.

(HULA trau el llapis.)

PAPIPO. Un llapis molt modern.

PAPUPÉ. Ho veus? Ja només falta el quadern.

(En sentir açò, HULA s'adona que ha oblidat alguna cosa i ix corrent.)

PAPIPO. Corre, vés, busca el teu quadern roig!; que ara em fa goig presentar... Piojo!

(Acompanyat d'una música, el pallaso PIOJO ocupa el centre d'un cercle de llum.)

Sempre està amb algun experiment.

(PIOJO ho demostra.)

PAPUPÉ. I s'oblida de tastar l'aliment.

PIOJO. Què hi ha per a dinar?

PAPIPO. Què hi ha a la cuina?

PAPUPÉ. A veure si ho endevina.

PAPIPO i PAPUPÉ. (*A duo.*) No és una tomaca vermella,
ni és un guisat de vedella.
No hi ha valenciana com ella.
Es fa a Gandia, es fa a Godella,
es fa amb arròs i es diu...

PIOJO. Botifarra!

PAPIPO i PAPUPÉ. No. Escolta, fixa-t'hi bé:
No és una tomaca vermella,
ni és un guisat de vedella.
No hi ha valenciana com ella.
Es fa a Gandia, es fa a Godella,
es fa amb arròs i es diu...

PIOJO. Pastís de coca!

PAPIPO. No és això, tros de soca. Que no ho endevina!

PAPUPÉ. Jo he de presentar... Serpentina!

(Acompanyada d'una música, SERPENTINA ocupa el centre d'un cercle de llum.)

Té la gran virtut...

PAPIPO. Altres diuen vici...

PAPUPÉ. ...de fer tots els dies exercici.

SERPENTINA. M'agrada mantenir la línia. (*Realitza algun senzill moviment gimnàstic.*) I un, i dos...

PAPIPO. Sap matemàtiques...

SERPENTINA. I un i dos fan tres.

PAPUPÉ. I aquestes persones tan simpàtiques, què van fer després?

SERPENTINA. També sé geografia.

PAPIPO. Va ser un bon dia, ja quasi per vacances estivals.

SERPENTINA. I ciències naturals...

(S'ha esvaït la llum que il·luminava PAPIPO i PAPUPÉ. Una altra ens va deixant veure una aula en què es troben MIQUEL, PIOJO i SERPENTINA.)

...i gramàtica i dibuix i treballs manuals, i un poc d'història i física i filosofia i...

MIQUEL. Sí, sí, sí, Serpentina: els teus exàmens han ratllat a un nivell excel·lent. I per això has obtingut les qualificacions més brillants, que seran, sens dubte, l'orgull de la teua família i amics, i l'enveja —esperem que sana enveja, aquella que porta a l'emulació— d'aquells els teus condeixebles l'aplicació dels quals ha deixat bastant a desitjar. I ara digues, Serpentina: on aniràs a gaudir de les teues ben merescudes vacances?

SERPENTINA. A algun país exòtic, amb refrescos de colors i selves desbordants de vida i emocions, i platges d'arenes fines, i mars profunds que guarden el misteri de l'origen del món...

MIQUEL. Caram... En fi, cuida't i passar-ho bé.

SERPENTINA. El just per a no perdre la línia. Adéu! *(Inicia l'eixida.)*

PIOJO. Adéu! *(Segueix els passos de SERPENTINA.)*

MIQUEL. Un moment, Piojo!

PIOJO. És que...

MIQUEL. Amb tu encara no he acabat. Ets conscient de les vergonyoses qualificacions que has obtingut?

PIOJO. Vergo què?

MIQUEL. Ni matemàtiques, ni aritmètica, ni història...

PIOJO. Història? Ah, sí: això que és com els contes!

MIQUEL. Res de contes. La història narra fets certs i veritaders.

PIOJO. Doncs tot el que vaig posar en l'examen era cert i vertader.

MIQUEL. Ah, sí? I què hi vas posar?

PIOJO. Que no sabia res.

MIQUEL. Exactament: res de res. Ni tan sols saps qui va descobrir Am...

PIOJO. És igual: si ho sabera tampoc t'ho hauria dit. O és que creus que sóc un delator?

MIQUEL. Doncs bé, ací tens el resultat: impresentable.

PIOJO. En filosofia m'havies d'haver posat bona nota.

MIQUEL. Per què?

PIOJO. Perquè només sé que no sé res.

(Entra HULA.)

MIQUEL. Hula: es pot saber d'on vénis?

HULA. Jo crec que sí.

MIQUEL. *(Ja un poc crispat, recalcant les paraules.)* Llavors digues d'on vénis.

HULA. D'allí fora.

MIQUEL. I es pot saber què feies allí fora?

HULA. Jo crec que sí.

MIQUEL. Doncs digues què feies allí fora!

HULA. Estava venint cap ací.

MIQUEL. Eh!, què portes a les mans?

HULA. El quadern roig.

MIQUEL. Vaja. Precisament l'últim dia vols prendre apunts?

HULA. No, gràcies, no vull prendre res.

MIQUEL. És que ja saps dividir fraccions? Saps els rius d'Àfrica? Qui va ser Alexandre el Gran? Què és una brúixola? Què és una esdrúixola? En quin pol viuen els pingüins?

PIOJO. Tot això no ho saps ni tu.

MIQUEL. Jo sí que ho sé.

HULA. I si ho saps, per què ens ho preguntes a nosaltres?

MIQUEL. Hauríeu de passar les vacances estudiant. No obstant això, us donaré una última oportunitat per a redreçar un poc les vostres qualificacions desastroses.

HULA. Quin és el treball?

PIOJO. (*Pujant-se les solapes de la gavadina.*) I no et preocupes: pareixerà un accident.

MIQUEL. Escolteu: si sou capaços de...

PIOJO. Jo sí.

HULA. Jo també.

MIQUEL. Silenci! Si sou capaços, deia, d'abordar algun treball, el que siga, en el qual poseu a prova la vostra creativitat, la vostra imaginació, la vostra inventiva, i el dueu a terme...

PIOJO. A on?

MIQUEL. A terme: l'acabeu, el finalitzeu en un temps prudencial i amb un cert nivell de qualitat, que jo estimaré, tal vegada reconsiderere favorablement les vostres inqualificables qualificacions.

HULA. Sí, però què hem de fer?

MIQUEL. El que vulgueu, però creeu, imagineu, inventeu alguna cosa: aquesta és la vostra tasca! (*Ix.*)

(PIOJO i HULA, per fi a soles, se saluden efusivament.)

HULA. Hola, Piojo!

PIOJO. Hola, Hula!

HULA. Piojo, hem d'inventar alguna cosa.

PIOJO. Sí! Inventarem una excusa per a no fer res.

HULA. No. Inventarem una màquina.

PIOJO. Una màquina d'inventar excuses.

HULA. Que no, Piojo. Una màquina de...

PIOJO. D'escriure!

HULA. Això ja està inventat.

PIOJO. De veres?

HULA. És clar.

PIOJO. I hi pots escriure el que vulgues?

HULA. I coses més llargues.

PIOJO. Qualsevol cosa que t'inventes?

HULA. Qualsevol cosa que et... Eh, ja està: ens inventarem un conte!

PIOJO. Això deia jo: una excusa, un conte per a...